

[63] VIVES: HAZATÉRÉS ÉS GYERMEKJÁTÉKOK

Tuliolus, Corneliola, Scípio, Lentulius, anya, tanító, cselédlány és cseléd

Corneliola:

– Jókora megjöttél, Tuliolus. Nincs kedved kicsit játszani?

Tuliolus:

– Még nincs, majd később játszunk.

Corneliola:

– Mi van a kezében?

Tuliolus:

– Ismételni való, amit a tanár adott, hogy tanuljam meg kívülről.

Corneliola:

– És mi ez?

Tuliolus:

– Nézd!

Corneliola:

– Milyen jelek ezek? Azt hittem, festett hangyák! Anyám! mennyi festett hangyát és szúnyogot hoz Tuliolus az ábécéskönyvében!

Tuliolus:

– Hallgass, bolond, ezek betűk.

Corneliola:

– Hogy hívják ezt az elsőt?

Tuliolus:

– A.

Corneliola:

– Miért az a az első, és nem ez a másik?

Anya:

– És miért vagy Te Corneliola és nem Tuliolus?

Corneliola:

– Mert így hívnak.

Anya:

– Ezekkel a betűkkel ez épp így van. De menj már játszani, fiam.

Tuliolus:

– Itt van az ábécéskönyvem és a palavesszőm; ha valaki hozzányúl, az anyukám megveri. Nem így van-e, anyám?

Anya:

– Igen, kisfiam.

Tuliolus:

– Scípio, Lentulius, gyertek játszani!

Scípio:

– Mit játszunk?

Tuliolus:

– Gurigassunk diót.

Lentulius:

– Van nálam pár szem, és ezek a töröttek meg romlottak.

Scípio:

– Fogadjunk dióhéjba!

Tuliolus:

– Mi hasznom lenne belőle? Jóllehet, huszat is nyernék, nem lenne belül semmi, amit megehetnék.

Scípio:

– Én, ha játszom, nem eszek. Ha enni akarok valamit, hazamegyek anyámhoz. Ezek a dióhéjak arra jók, hogy házikókat építsünk a hangyáknak.

Lentulius:

– Játsszunk páros-páratlant gombostűkkel.

Tuliolus:

– Jobb lenne, ha csontokat hoznál.

Scípio:

– Hozzál, Lentulius!

Lentulius:

– Ott vannak.

Tuliolus:

– Milyen porosak és olyan piszkosak, és nincsenek eléggé letisztítva a hústól. Nem is simák. Dobd el!

Scípio:

– Ki a kezdő?

Lentulius:

– Én vagyok. Mibe fogadunk?

Scípio:

– A szíjakra.

Lentulius:

– Nem akarom elveszíteni őket, mert otthon a dajka megver.

Tuliolus:

– Mi legyen a tét, ha legyőzlek?

Lentulius:

– Fricskák.

Tanító:

– Mi ez itt a földre dobva? Széttépitek a ruhátokat és a zoknitokat, és ráadásul ilyen piszkos helyen. Miért nem sepritek fel előbb a földet, és úgy ültök le. Hozz egy seprűt!

Tuliolus:

– Szóval, mibe fogadunk?

Scípio:

– Egy gombostű minden pontért.

Tuliolus:

– Kettő jobb volna.

Lentulius:

– De nekem nincs tűm, a tű helyett tegyünk inkább cseresznyeszárakat.

Tuliolus:

– Hagyd ott! Játsszunk úgy, hogy én, te és Scípio.

Scípio:

– Én a gombostűimmel akarok játszani.

Tuliolus:

– Adj először csontot, majd nyersz a fogadáson.

Scípio:

– Nem biztos, mert te csalsz a játékban.

Tuliolus:

– Ki csal, mikor azt mondod a fehérre, hogy fekete?

Scípio:

– Csúfolj, amennyit csak akarsz, de most nem te fogod elvinni a tűket.

Tuliolus:

– Jól van, megbocsátok, de játszuk már az elsőt, és jó szerencsét adjon nekem az Isten.

Scípio:

– Vesztes vagy.

Tuliolus:

– Gyerünk, a tétet.

Lentulius:

– A csontokat, kérlek!

Tuliolus:

– Gyerünk a maradékkal!

Lentulius:

– Gyerünk!

Cselédlány:

– Vacsorázni, gyerekek! Sose hagyjátok abba a játékot?

Corneliola:

– Ez a játék unalmas, játszunk festett kavicsokkal!

Tuliolus:

– Fessünk köröket erre a kőre szénnel és mésszel.

Scípio:

– Én jobban szeretem a vacsorát, mint a játékot, visszaveszem a gombostűimet, mivel a csalásaitok miatt vesztettem el.

Tuliolus:

– Emlékezz csak vissza, tegnap te raboltad ki Cetegót. Senki nem tud mindig szerencsés kézzel játszani.

Corneliola:

– Hozd a kártyát, kérlek, a kredencen van, balra.

Scípio:

– Jobb lenne inkább máskor; most nincs időm, mert már túl sokat időztem, félek, hogy a dajkám puszta haragból vacsora nélkül zavar ágyba. Te, Corneliola, hozd el holnap délután ezeket a kártyákat!

Corneliola:

– Ha megengedi anyánk; jobb volna most játszani, mikor megengedte.

Scípio:

– Többet ér most vacsorázni, mivel hívnak.

Cselédlány:

– Sose hagyjátok nekem, hogy nézzem, ahogy játszotok?

Corneliola:

– Hagynánk mi szívesen, ha te meg hagynád hogy játszunk; de mivel téged szórakoztat, ha nézed a játékunkat, neked meg hagynod kell, hogy játszunk.

Cseléd:

– Szevasztok gyerekek; Mikor jöttök? A vacsora már félig kész van, csak kevés hiányzik, ki kell venni a húst, és tálaljuk a sajtot és almákat.

Fordította: Kéri Katalin